

ЗМІСТ

Подяка.....	7
Передмова.....	9
Частина 1. ЯКІ Є СПОКУСНИКИ	21
Частина 2. ПРОЦЕС ЗВАБЛЕННЯ	229
Фаза 1. Сепарація. Розпалюємо в жертви цікавість і бажання	233
<i>Закон 1.</i> Обираємо правильну жертву.....	234
<i>Закон 2.</i> Створюємо хибне відчуття безпеки — підходимо до справи опосередковано.....	245
<i>Закон 3.</i> Посилаємо жертві неоднозначні сигнали.....	255
<i>Закон 4.</i> Стаємо об'єктом бажання.....	269
<i>Закон 5.</i> Провокуємо в жертви потребу через тривогу та невдоволення.....	279
<i>Закон 6.</i> Опановуємо мистецтво натяків і навіювання.....	290
<i>Закон 7.</i> Пройміться духом жертв.....	300
<i>Закон 8.</i> Створюємо атмосферу спокуси.....	313
Фаза 2. Збити жертву з пантелику. Створюємо атмосферу задоволення і плутанини	327
<i>Закон 9.</i> Тримаємо жертв у напрузі — що ж буде далі?.....	328
<i>Закон 10.</i> Використовуйте демонічну силу слів, щоб посіяти плутанину.....	340
<i>Закон 11.</i> Звертаємо увагу на деталі.....	359
<i>Закон 12.</i> Поетизуйте власну присутність.....	376
<i>Закон 13.</i> Стратегія нейтралізації жертви способом удавання слабкості та вразливості.....	387
<i>Закон 14.</i> Сплутаємо бажання і реальність — створимо ідеальну ілюзію.....	399
<i>Закон 15.</i> Ізолюємо жертву.....	417

Фаза 3. Прірва — Закріплюємо ефект зваблення за допомогою виняткових заходів	431
<i>Закон 16.</i> Проявляємо себе	432
<i>Закон 17.</i> Регресія	451
<i>Закон 18.</i> Розбурхуємо в жертві трансгресивне і заборонене	472
<i>Закон 19.</i> Використовуємо енергетичні приманки	485
<i>Закон 20.</i> Поєднуємо задоволення з болем	497
Фаза 4. Наближаємося до кінцевої мети	513
<i>Закон 21.</i> Даємо жертвам можливість оступитися — тоді переслідувача переслідують	514
<i>Закон 22.</i> Використовуйте фізичні приманки	527
<i>Закон 23.</i> Опановуємо мистецтво сміливих кроків	545
<i>Закон 24.</i> Остерігаємося наслідків	556
Додаток 1. Спокусливе середовище/ситуації	578
Додаток 2. Спокушаємо за допомогою ненав'язливої самореклами. Як продати широким масам все, що завгодно	588

ПЕРЕДМОВА

Тисячі років тому владу здебільшого здобували завдяки насильству й утримували її за допомогою грубої сили. Не було потреби у витонченості — король чи імператор мусив бути нещадним. Владу мали лише обрані, але ніхто не потерпав від такого стану справ більше, ніж жінки. Вони не мали змоги конкурувати, не володіли жодною зброєю, яка змусила б чоловіка робити те, що вони хотіли, — політично, соціально чи навіть у побуті.

Звісно, чоловіки мали одну слабкість — неуситимо жадали сексу. Жінка завжди могла грати з цим бажанням, але, похочавшись із нею, чоловік повертав собі контроль; а як жінка утримувалася від сексу, він міг просто подивитися на іншу або застосувати силу. Яка користь від влади, коли вона така тимчасова й крихка? Проте жінки не мали іншого вибору, крім як підкоритися цій умові. Траплялися, щоправда, й такі жінки, чия жага до влади була надто велика, тож вони з роками, завдяки кмітливості та винахідливості, знайшли спосіб змінити цю динаміку, створивши тривалішу та ефективнішу форму влади.

Ці жінки — Вірсавія зі Старого Заповіту, Єлена Троянська, китайська сирена Сі Ші й найвеличніша з них — Клеопатра — винайшли спокушання. Спочатку вони приваблювали чоловіків красивою зовнішністю, вибираючи макіяж і прикраси так, щоб утілити в життя образ богині. Показуючи лише мигцем тіло, вони спокушали чоловічу уяву й стимулювали бажання не лише сексу, а й чогось більшого — можливості володіти омріяною фігурою. Зацікавивши жертв, ці жінки вимагували їх із маскулінного світу війни та політики й змушували проводити час у жіночому світі — світі розкоші, видовищ і насолод. Вони також могли заманити чоловіків на манівці в буквальному розумінні, узявши із собою в мандрівку, як Клеопатра заманила Гая Юлія Цезаря в подорож по Нілу. Чоловіки

ставали залежними від таких вишуканих, чуттєвих задоволень — вони закохувалися. Однак потім жінки незмінно ставали холодними й байдужими, збиваючи з пантелику жертв. Саме тоді, коли хотіли більшого, чоловіки виявляли, що їхні насолоди відійшли. Тоді чоловіки мусили переслідувати жінок, намагаючись будь-що повернути колись відчуту прихильність, і робилися слабкими та емоційно виснаженими. Чоловіки, наділені фізичною силою й повнотою влади, як-от цар Давид, троянець Паріс, Юлій Цезар, Марк Антоній, імператор Фучай, ставали рабами жінки.

В умовах насильства й жорстокості ці жінки перетворили спокушання на витончене мистецтво, найвищу форму влади та переконання. Вони навчилися впливати насамперед на свідомість, стимулюючи фантазії, змушуючи чоловіка жадати більшого, створюючи картини надії та відчаю — у цьому й була сутність спокушання. Їхня влада була не фізична, а психологічна, не насильницька, а непряма й хитра. Ці перші великі спокусниці скидалися на генералів, які планують знищити ворога; і справді, ранні описи часто порівнюють спокушання з боротьбою, жіночим поглядом на війну. Для Клеопатри це був спосіб консолідувати імперію. У спокушанні жінка більше не була пасивним сексуальним об'єктом; вона стала активним діячем, владною постаттю.

За деякими винятками — латинський поет Овідій чи середньовічні трубадури — чоловіки не надто переймалися таким легковажним мистецтвом, як зваблення. Потім, у XVII столітті, сталися великі зміни: чоловіки зацікавилися спокушанням як способом подолати опір молодій жінці й затягти її в ліжко. Перші в історії великі спокусники-чоловіки — герцог де Лозьон, різні іспанці, які надихнули легенду про Дона Жуана, — почали застосовувати методи, які традиційно використовували жінки. Вони навчилися засліплювати зовнішністю (часто андрогінною за природою), стимулювати уяву, грати в кокетку. Вони також додали до гри новий, чоловічий елемент — спокусливу мову, виявивши жіночу слабкість до м'яких слів. Ці дві форми спокушання — жіноче використання зовнішності та чоловіче використання мови — часто перетинали гендерні межі: Казанова засліплював жінку одягом, Нінон де Ланкло зачаровувала чоловіка словами.

«Пригноблення та зневага, отже, були й мали бути долею жінок у розвиткових суспільствах; цей стан був у всій силі, поки багатівіковий досвід не навчив жінок замінювати силу на вміння. Жінки нарешті відчували, що, оскільки вони слабші, єдиним ресурсом може бути спокушання; вони зрозуміли, що коли залежать від чоловіків через силу, то чоловіки можуть стати залежними від них через задоволення. Нещасніші, ніж чоловіки, вони, мабуть, замислилися раніше про це, бо першими збагнули, що насолода завжди лежить під ідеєю, яку людина про неї формує, і уява пішла далі, ніж можна було уявити.

Після того як ці основні істини були пізнані, жінки навчилися приховувати чари, щоб пробудити цікавість; вони практикували складне мистецтво відмовляти навіть тоді, коли хотіли б погодитися; відтоді вони знали, як розпалювати чоловічу уяву, знали, як пробуджувати і спрямовувати бажання на власний розсуд: так виникли краса й любов; тепер доля жінок стала менш суворою, не те щоб вони змогли повністю звільнитися від гноблення, на яке прирікала їх слабкість; однак під час вічної війни, що триває між жінками та чоловіками, можна було бачити, як жінки за допомогою пестоців безперервно борються, іноді перемагають, а часто вправніше використовують сили, спрямовані проти них; іноді чоловіки також наставляють на жінок ту зброю, яку жінки викували для боротьби з ними, і жіноче рабство стає від цього ще жорстокішим»

ШОДЕРЛО ДЕ ЛАКЛО «ПРО ОСВІТУ ЖІНОК».

«У коханні потрібно набагато більше геніальності, ніж у командуванні військом»

НІНОН ДЕ ЛАНКЛО.

Тоді коли одні чоловіки розробляли свою версію зваблення, інші почали адаптувати це мистецтво для соціальних цілей. Коли феодална система правління в Європі відходила в минуле, придворним потрібно було домогтися свого в суді й не застосувати силу. Вони навчилися здобувати владу, спокушаючи володарів і супротивників за допомогою психологічних ігор, м'яких слів, легкого кокетства. У міру демократизації культури актори, денді та художники почали використовувати тактику зваблення як спосіб зачарувати й завоювати аудиторію

та соціальне середовище. У ХІХ столітті сталася ще одна велика зміна: політики, зокрема Наполеон, свідомо вважали себе за спокусників, причому за звабників глобального масштабу. Ці чоловіки покладалися на мистецтво спокусливого красномовства, але також опанували те, що колись було жіночими стратегіями: влаштовували грандіозні видовища, використовували театральні прийоми, захоплювали самою своєю присутністю. Усе це, як вони зрозуміли, було сутністю харизми — і залишається такою і сьогодні. Спокушаючи маси, вони могли накопичувати величезну владу й не застосовувати сили.

Сьогодні ми досягли найвищої точки в еволюції спокушання. Зараз більше, ніж будь-коли, будь-яку силу чи жорстокість не заохочують. Усі сфери суспільного життя потребують уміння переконувати людей у спосіб, який не ображає й не нав'язує себе. Форми спокушання можна знайти всюди, і в них поєднані чоловічі та жіночі стратегії. Реклама натякає, домінує «м'який продаж». Якщо хочемо змінити думку людей — а вплив на думку становить основу спокушання, — ми повинні діяти тонко, підсвідомо. Сьогодні жодна політична кампанія не може працювати без спокуси. З часів Джона Кеннеді від політичних діячів вимагають певної харизми, чарівної присутності, щоб утримувати увагу аудиторії, а це вже половина успіху. Світ кіно й медіа створюють цілу плеяду спокусливих зірок та образів. Ми просякнуті спокусливим. Однак, навіть якщо багато чого змінилося в рівні та масштабах, суть спокушання незмінна: ніколи не бути сильним або прямим; натомість використовувати задоволення як приманку, граючи на емоціях людей, розпалюючи бажання й розгубленість, спонукаючи до психологічної капітуляції. У спокушанні, як це практикують сьогодні, методи Клеопатри досі спрацьовують.

*«Похвально, Менелаю, що ти жінку вб'єш Гляди, щоб лиш любов'ю
не взяла тебе: До себе вічі всіх мужів приковує, Міста руйнує, жит-
ла палить, звабниця, Це я і ти посвідчиш, як і жертви всі»*

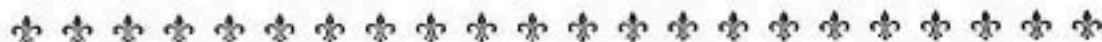
ГЕКУБА ПРО ЄЛЕНУ ТРОЯНСЬКУ
У «ТРОЯНКАХ» ЄВРІПІДА,
ПЕРЕКЛАД АНДРІЯ СОДОМОРИ.

«Жоден чоловік не в змозі здолати підступність жінки»

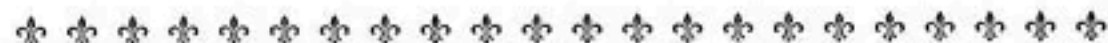
МАРґАРИТА НАВАРРСЬКА.

«Ці важливі манівці, завдяки яким жінки змогли обійти чоловічу силу й утвердитися при владі, не отримали належної уваги з боку істориків. Відтоді, коли жінка виокремилася з натовпу, стала індивідуальним завершеним продуктом, пропонуючи насолоди, які не можна здобути силою, а лише лестощами... вишикло правління жриць кохання. Це була подія, що мала далекосяжне значення в історії цивілізації... Лише манівцями мистецтва кохання жінка могла знову утвердити свою владу, і вона зробила це, зафіксувавши себе в тій самій точці, де зазвичай була б рабинею з милості чоловіка. Вона відкрила для себе силу хоті, таємницю мистецтва кохання, демонічну силу пристрасті, яку можна штучно збудити й ніколи не вгамувати. Відтепер ця сила, вивільнена з пут, належала до найвеличніших у світі, а в певні миті мала владу навіть над життям і смертю...

Навмисне зачарування почуттів людини мало справляти на неї магичний вплив, відкриваючи безмежний діапазон відчуттів і підштовхуючи її вперед, немов натхненна мрія»

АЛЕКСАНДР ФОН ГЛЯЙХЕН-РУССВУРМ
«ПРИНАДА СВІТУ».

Люди постійно намагаються впливати на нас, вказують, що робити, і так само часто ми не слухаємо їх, чинячи опір тим спробам переконання. Однак є момент у житті, коли ми всі поводимося по-іншому — коли ми закохані. Ми потрапляємо під своерідні чари. Зазвичай наш розум переймається через власні турботи, а тепер він сповнюється думками про кохану людину. Ми стаємо емоційними, втрачаємо здатність тверезо мислити, робимо дурниці, які ніколи не зробили б в іншому випадку. Якщо це триває досить довго, щось усередині нас поступається: ми підкоряємося волі коханої людини і своєму бажанню володіти нею.

Спокусники — це люди, які розуміють величезну силу, що міститься в таких митях підкорення. Звабники аналізують, що відбувається,